

[Chr. Christiansen.]

om at få en udvalgsbehandling, men jeg har på den anden side ikke noget imod en sådan. Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget i den skikkelse, hvori det er fremsat af den højtærede socialminister.

N. Chr. Christensen: Det vil ikke være vanskeligt for mig at give tilslutning til lovforslaget om supplerende erstatning til enker efter fiskere, der satte livet til under krigen, eftersom jeg i det udvalg, der i foråret var nedsat til behandling af lovforslaget om øgede erstatninger til besættelsestidens ofre, gik stærkt ind for, at der måtte ske en udligning også for fiskernes enker.

Vi har her i landet 3 kategorier, der kommer ind under bestemmelserne i krigsulykkesforsikringsloven. For det første besættelsestidens ofre, dernæst sømandsenker og for det tredje enker efter fiskere, der satte livet til under krigen. Der har været en forskelsbehandling af de 3 kategorier, hvilket fremgår af lovforslagets bemærkninger, og det er vel ikke helt uden forbindelse med, at fiskeriorganisationerne ikke med samme ihærdighed som f. eks. søfolkernes organisationer har henvendt sig til lovgivningsmagten.

Det har været gjort gældende, at fiskerierhvervet under de forhandlinger, der i 1945 gik forud for ændringerne i krigsulykkesforsikringsloven, ikke mente at kunne bære de udgifter, der ville være forbundet med en ordning for fiskerne på samme økonomiske grundlag som den, søfolkene gennemførte. Det har måske også været sådan, at man ikke helt regnede fiskernes indsats på samme niveau som den indsats, der blev ydet af besættelsestidens ofre og sømændene. Det er der imidlertid ingen grund til at komme nærmere ind på ved denne lejlighed. Den tragiske virkning var lige stor for dem, der havde mistet deres forsørgere, hvad enten det drejede sig om et sømandshjem eller et fiskerhjem, og krigen var i begge tilfælde den direkte årsag.

Efterhånden som der har fundet revision

sted af krigsulykkesforsikringsloven, er forskelsbehandlingen blevet mere iøjnefaldende, og dette har med rette skabt bitterhed i mange hjem, ikke mindst på vestkysten, hvor de fleste fiskerenker bor. Det var ikke mindre end 252 fiskere, der satte livet til under krigen, og der var 165 krigsforliste fiskere, der efterlod sig enker. Nu er der kun mellem 70 og 80 enker tilbage, som kan nyde godt af ordningen efter det lovforslag, der her er fremsat af den højtærede socialminister. Nogle er døde, andre har på ny indgået ægteskab, og ved nyt ægteskab bortfalder retten til at oppebære supplerende erstatning.

Efter at sagen vedrørende fiskerenkerne på ny var rejst under behandlingen af lovforslaget om yderligere erstatning til besættelsestidens ofre, og efter at sømandsenkerne stort set havde opnået ligestilling med enkerne efter besættelsestidens ofre, har Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening på ny henvendt sig til fiskeriministeriet om en ændring i den for fiskerne gældende krigsulykkesforsikringsordning. Jeg røber næppe nogen hemmelighed ved at sige, at den højtærede fiskeriminister ikke var videre venlig stemt over for denne henvendelse, hvori der krævedes ligestilling med besættelsestidens ofre og søfolkernes efterladte.

Når der i det hele taget kom gang i arbejdet for at finde frem til en retfærdshandling over for fiskerenkerne, skyldes det, at folketingsudvalget under behandlingen af lovforslaget om tillæg til og ændring i loven om erstatning til besættelsestidens ofre i maj måned 1959 fik den højtærede socialministers tilsagn om nedsættelse af et embedsmandsudvalg, som havde til formål at søge tilvejebragt en forbedring af understøttelsesforholdene for krigsulykkesramte fiskeres enker. Det var nemlig ikke så ligetil at få lovgrundlaget tilvejebragt nu så mange år efter, men det er altså lykkedes ved at ligestille fiskerenkerne med andre enker i kommune-gruppe II, købstæderne, efter den nye lovgivning herom, så-